

[Justitsministeren.]

ministeriets Overvejelse, at der nedsættes en alsidig sammensat Kommission med den Opgave: at undersøge, om Afbrydelse af Svangerskab efter de her i Landet og i Udlandet indvundne Erfaringer under Hensyntagen til lægelige, juridiske og sociale Synspunkter bør være tilladt og i bekræftende Fald i hvilket Omfang.

Raadet vilde endelig anse det for meget paakrævet, om en saadan Kommission tillige overvejede Spørgsmaalet om, hvorvidt det er ønskeligt, at Staten støtter eller foranstalter et lægeligt Oplysningsarbejde med det Formaal at hindre, at Svangerskab indtræder mod vedkommende Kvindes Villie.

Det tilføjes, at Raadet, hvis Justitsministeriet kan tiltræde det foranstaaende Forslag, gerne, om ønskes, skal være til Raadighed for Ministeriet med de Overvejelser, Raadet alt for sit Vedkommende har anstillet angaaende en saadan Kommissions mere specielle Arbejdsopgaver, blandt hvilke de retslægelige Opgaver efter Raadets Formening maa komme til at spille en meget betydende Rolle.

Da Justitsministeriet havde modtaget denne Skrivelse, blev den sendt til Rigsadvokatens Erklæring. Rigsadvokaten har dels af Helbredshensyn, dels for at deltage i nogle internationale Konferencer i nogen Tid været i Udlandet, og dette er Grunden til, at jeg ikke har kunnet faa en Raadslagning med Rigsadvokaten angaaende dette Spørgsmaal, men han er nu kommet hjem, og jeg vil en af de allernærmeste Dage faa en saadan Raadslagning. Jeg antager, at Resultatet af denne maa blive, at der bliver nedsat en Kommission som den, Retslægeraadet her har udtalt Ønske om, saa at hele dette meget vanskelige, indviklede og mangesidede Spørgsmaal kan blive underkastet en alsidig Overvejelse af de i saadanne Sager mest kyndige Mænd og Kvinder. Naar dette saa har fundet Sted, kan vi jo optage Diskussionen igen, og jeg haaber, at det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke til den Tid har mistet sit Humør, men ogsaa maa have en smilende Bemærkning at gøre, naar vi vender tilbage til Sagen.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist bad mig om at gentage en Udtalelse, jeg havde fremsat i det høje Landsting i Formiddag angaaende Bestemmelsen om, at Højesteret kan tilkendegive en Landsretssagfører, efter at han gentagne Gange har procederet i Højesteret eller af anden Grund, at den ikke anser ham for egnet til at give Møde i Højesteret, en Anskuelse; som dog kan

ændres. Herom har jeg udtalt i det andet høje Ting, at Meningen med denne Bestemmelse ikke er at indføre en ny Prøve som Højesteretssagfører, men at give Højesteret en Ret til at forhindre Kværlanter og Sagførere, der er absolut diskvalificerede til at procedere, i at møde for Højesteret og spilde dens Tid. Jeg kan tillige oplyse, at i hvert Fald Landstingsudvalgets Formand er enig heri, og jeg tror at kunne indestaa for, at hele Udvalget er enig heri.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde nogle Betragtninger angaaende Nævningeinstitutet, som giver mig Anledning til ogsaa at sige et Par Ord herom. Det kan ikke nægtes, at den Betragtning, som fik vore Forfædre eller rettere sagt dem, der levede i andre Lande for Generationer siden, til at lægge Grundlaget for et Nævningeinstitut, saaledes som det endnu er, er en forældet Betragtning. Betragtningen var jo nemlig den, at man absolut maatte holde Nævningerne helt og holdent adskilt fra den juridiske Dommer, fordi man mente, og vist den Gang havde Grund til at mene, at hvis den høje Embedsmand, Dommeren, kom til at overveje Sagen i Forbindelse med Nævningerne, vilde disse bøje sig dybt for den store Embedsmand og gøre saaledes, som han vilde.

Men nu er Embedsmanden jo en helt anden Mand, han er saamænd snarere en lille Mand: han trænger vist ikke til at gøres mindre, for Tiden i hvert Fald, og han vil ingenlunde imponere de Lægmænd, som deltager i Overvejelserne angaaende en Domfældelse. Der er derfor ikke mere Grund til denne Adskillelse mellem Lægmænd og Dommer, de kan godt anstille en Overvejelse i Forening og Lægmændene dog fuldt ud hævde deres Synspunkt.

Set fra denne Side er Domsmandsinstitutionen uægtelig at foretrække for Nævningeinstitutet, og det kan heller ikke nægtes, at det virker uheldigt for Nævningeinstitutet, at det i et Land saa lille som vort kan gøres gældende, at nogle Nævningeting i visse Arter af Sager frikender, medens Nævningeting i andre Egne af Landet domfælder i den samme Art af Sager, og i den Henseende er jo disse Fosterfordrives- og Barnemordssager særlig vanskelige. Men jeg har dog kunnet gaa med til, at disse Sager bliver ved Nævningeinstitutet — og det var nødvendigt, naar man ikke kunde faa Domsmandsinstitutet gennemført nu. Det blev sagt mig, at det var ganske udelukket, at Flertallet i det høje Landsting vilde gaa med dertil, fordi Tiderne i økonomisk Henseende er saa slette;